

Delaxius
en de gedwongen queeste

Colofon

ISBN: 978 94 6365 597 2

1e druk 2023

© 2023, Sam de Jong

Uitgeverij Elikser

Ossekop 4

8911 LE Leeuwarden

www.elikser.nl

Drukwerk: CSL digitaal B.V.

Vormgeving binnenwerk en omslag: Evelien Veenstra

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op wat voor wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur en de uitgeverij.

This book may not be reproduced by print, photoprint, microfilm or any other means, without written permission from the author and the publisher.

Delaxius

en de gedwongen queeste

Sam de Jong

Voor mijn opa, die me van het begin af aan heeft gesteund.

Hoofdstuk 1

Er stond een koude wind en de temperatuur was flink gedaald. De avond was gevallen en er was een prachtige sterrenhemel te zien. Harold Loran, een veertigjarige man die de kou als zijn beste vriend beschouwde, was net voor de grens van Arkosa beland. Arkosa was een land dat ver in het koude noorden lag. Het was er heuvelachtig en hij moest voorzichtig zijn vanwege de gevaarlijke ravijnen, die kilometers de diepte in gingen.

Volgens de mensen die hij was tegengekomen, was Arkosa in oorlog met Zabiro. Harold had ooit weleens gehoord van dat land. Hij wist dat het in het zuiden lag en dat daar de familie Freyweyn heerste, maar daar hield zijn kennis dan ook mee op. Er brandde een knapperend vuurtje en de maan was bijna vol. Harold zat op zijn slaapzak en at een konijn dat hij eerder die dag gevangen had.

Toen hij al het vlees ophad, dronk hij wat en kroop toen in zijn slaapzak. Hij lag met zijn handen onder zijn hoofd te staren naar de sterren en zuchtte. Hij sloot zijn ogen en had een droomloze nacht.

De volgende paar dagen verliepen in een soort trance. Hij stond op, liep een paar uur en ging weer slapen. Op de vijfde dag dat hij in Arkosa was – het was nog kouder geworden – bereikte hij een grot. Het was niet zo makkelijk om bij de grot te komen, want hij moest tientallen traptreden beklimmen. Hij merkte dat hij ouder begon te worden.

Het was pikkedonker in de grot. Wat hem ook opviel was dat de wind hier niet meer hoorbaar was, hij hoorde alleen het geluid van waterdruppels die van het plafond drupten. Harold liep verder de grot in en vroeg zich af wat er zich aan het einde bevond. Hij hoefde daar echter niet lang over na te denken, want al gauw stuitte hij

op een stenen wand. Hij wreef over zijn inmiddels pijnlijk geworden schouder en zuchtte. Misschien was het toch een vergissing geweest om de grot in te gaan. Harold liet zichzelf op de ijskoude grond zakken en wreef met zijn knokkels over zijn slapen. Hoe moest hij in vredesnaam verder komen? Tijdens zijn voorbereiding op deze reis, met als doel meer van Aardtonius te zien, had hij nergens gelezen over een grot.

Hij ijsbeerde door de grot, zich afvragend hoe hij in vredesnaam verder moest komen. 'Au!' Hij stootte zijn arm aan een scherp uitstekende rotspunt, waardoor er een diepe snee ontstond. Zachtjes vloekte hij en hij scheurde een stukje van zijn rechtermouw om het bloeden te stoppen. Toen hij weer opkeek, zag hij dat er een soort toegangsweg was ontstaan. Er was een soort deur in de rotsen tevoorschijn gekomen. Hij voelde aan de deur en bekeek deze.

De deur ging redelijk makkelijk open. Harold kwam in een andere gang; het was er zo laag dat hij diep moest bukken om erdoor te kunnen. Hij twijfelde nog even, maar wist uiteindelijk dat er niets anders opzat en hij begon zijn tocht. Na een paar lange uren zag hij eindelijk wat daglicht naar binnen schijnen: hij was er bijna! Met hernieuwde kracht legde hij het laatste gedeelte van de tocht door de grot af. Eindelijk, hij had het gehaald! Hij voelde even aan het natte gras en genoot van regen die op hem viel.

Harold rekte zijn rug en keek over de vallei. Hij zag dat beneden een grote stad lag, met daarachter een groot kasteel. Rondom de stad waren metershoge muren gebouwd, met op iedere hoek een wachttorens. Op de top van de wachttorens wapperde een groene banier met een vuurspuwende draak erin gegraveerd. Nu hij uit de grot was, zag hij dat het laat in de avond was. De zon was al een lange tijd onder en donkere regenwolken verhulden de lucht. Ook stond

er een fris windje, dat door zijn kleren blies. Hij besloot om hier te overnachten en de volgende ochtend kennis te maken met de heerser van de stad, wie dat ook mocht zijn. Nadat Harold zijn kamp had opgezet – voor alle zekerheid had hij geen vuur gemaakt, hij wist tenslotte niet of de mensen in dit land kwaadaardig of goedaardig waren – zat hij op de rand van de heuvel te genieten van het schitterende uitzicht. De honderden lichtjes zorgden voor een spectaculair tafereel. Na zijn maaltijd kroop hij vlug in zijn slaapzak en hij sloot zijn ogen. De volgende ochtend was de temperatuur nóg verder gedaald. Harold had gevoelloze handen van de kou, maar desondanks wist hij alles in te pakken en maakte hij zich gereed voor de afdaling. Ongeveer een uur later stond hij aan de voet van de berg. Het was een zware afdaling geweest. Af en toe moest hij goed uitkijken voor stenen die onder zijn voeten wegschoven.

Harold liep voorzichtig verder. Na ruim een uur ploeteren arriveerde hij bij een rivier, met daaroverheen een brede brug. Inmiddels was het laat in de ochtend. De lucht was strakblauw en, ondanks dat de zon scheen, was het behoorlijk koud.

Hij keek om zich heen en achter de stad zag hij enorme bergen, met toppen waar hij rillingen van kreeg. Voorzichtig liep Harold over de krakende brug, en niet veel later bereikte hij de overkant van de rivier. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat een stuk of vijf soldaten de toegangspoort bewaakten. De soldaten droegen allemaal een groene mantel, een helm met een ijzeren punt en een harnas dat zó dik eruitzag dat geen enkel metaal erdoorheen kon steken. Harold kon hun gezichten niet zien, omdat deze door de helmen verborgen waren.

Pas toen hij slechts tien meter van hen verwijderd was, stapten twee soldaten naar voren; ze hielden hun speren naar voren en een van

hen zei, op een bijna angstige toon: ‘Als je nog langer wilt blijft leven, zou ik nu stilstaan! Verklaar waarom je hier bent!’

Harold had geen idee wat hij moest zeggen. Wat was de reden van zijn aanwezigheid eigenlijk? Hij kon wel zeggen dat hij hun heerser wilde ontmoeten, maar kwam dat geloofwaardig over? En misschien zagen ze hem zelfs als vijand ...

‘Ik kom in vrede, beste kerel,’ zei Harold, met een lichte angst in zijn stem.

Als bewijs legde hij zijn dolk en zwaard op de grond en hield hij zijn handen omhoog. De linker bewaker aarzelde een moment, maar zijn makker zei: ‘Dit bewijst nog niets.’

‘Hij kan ook een spion zijn voor Samuël Aldoran,’ zei de ander. Harold trok een wenkbrauw op en vroeg zich af wie dat in vredesnaam was.

De linker soldaat schudde zijn hoofd, waardoor de helm lichtjes op en neer bewoog.

‘Ik snap je theorie, maar kijk naar hem, denk je echt dat Aldoran iemand zoals hij voor zich laat spioneren?’

‘Ik zou hem juist uitkiezen,’ zei de rechter soldaat. ‘Deze man zou doorgaan voor een doodgewone burger, een doorreiziger misschien. Wie weet wat hij voor nuttige informatie heeft.’

Dit is belachelijk! Hoe durven die snotneuzen mij te beschuldigen van spionage, dacht Harold woedend, maar hij was wel zo verstandig om dat niet hardop te zeggen.

‘Laten we hem naar heer Coronus brengen, die weet wel raad met hem.’

‘Pas wel op,’ waarschuwde de rechter soldaat. ‘Ik hoef je er niet aan te helpen herinneren wat er de vorige keer is gebeurd.’

De linker soldaat huiverde, hij leek zich die ervaring nog goed te herinneren. Vervolgens riep hij iets naar de wachttorens, en niet kort daarna zag Harold dat de eikenhouten deuren langzaam maar zeker open werden gedaan.

Daarna werden zijn handen vastgebonden met een stevige knoop, kreeg hij een prop in zijn mond en een zak over zijn hoofd, zodat alles om hem heen aardedonker was. Vervolgens voelde hij dat er iets hard tegen zijn hoofd werd geslagen, toen verloor hij het bewustzijn.

Harold knipperde met zijn ogen om aan het plotselinge felle licht te wennen op het moment dat de kap ruw van zijn hoofd werd getrokken. De prop werd uit zijn mond verwijderd. Hij proefde nog de smerige smaak van papier, en even later merkte hij dat hij aan een stoel was vastgebonden met een nóg stevigere knoop dan de vorige.

Hij keek om zich heen en zag dat hij in een werkkamer terecht was gekomen. Het was een vrij kleine ruimte. Er stond een werktafel met allemaal perkamenten erop. Op de hoek van de werktafel stond een schedel, die onder glas was gezet. Harold vroeg zich af aan wie die schedel ooit toebehoorde. Verder stonden er in de kamer niet meer dan een paar stoelen, hingen er een aantal prachtige schilderijen van landschappen en personen, en was er slechts één enkel raam.

Achter hem hoorde hij een deur opengaan en weer krakend dichtvallen. Voetstappen lieten de houten vloer her en der kraken, en pas toen de man voorbij hem was, kon hij hem zien. Hij was niet ouder dan veertig en had bruin haar, met op sommige plekken grijze plukken. Zijn donkere baard was keurig bijgehouden, en zijn zwarte ogen keken Harold streng aan. Hij droeg een groene mantel en een wollen trui, met daaroverheen een harnas, en een zwaard bungelde om zijn middel.

‘Zo,’ zei de man. Hij vouwde zijn handen in elkaar en liet zijn kin erop rusten. ‘Volgens mijn mannen ben je een spion van Samuël Aldoran.’

Harold trok een wenkbrauw op en wachtte af wat de man nog meer ging zeggen.

‘Nu vraag ik me dus af, Harold Loran, wat breng je hier in Arkosa?’

Bijna liet Harold zijn mond openzakken van verbazing. *Hoe kan deze man mijn naam weten? Ik heb het niet verteld aan die soldaten.*

Toen hij sprak, voelde hij dat zijn stem trilde van verbazing. ‘Ik ben slechts op doorreis.’

De man grinnikte. ‘Je kan goed liegen, dat moet ik toegeven. Iedereen in Aardtonius weet mijn naam, dus speel geen spel met mij. Ik vraag het voor de laatste keer: wat zijn je zaken hier?’

Nu begon Harold echt woedend te worden. ‘Ik heb het al verteld aan die soldaten: ik ben gewoon op doorreis! Tot vandaag had ik nog nooit van Samuël Aldoran gehoord, nota bene!’

Harold haalde een paar keer diep adem en langzaam ebde zijn woede weg. ‘Mijn excuses voor mijn toon,’ zei hij na een tijdje.

De man keek hem vriendelijk aan en speelde met een vulpen. ‘Ik geloof je,’ zei hij alleen maar.

‘Ehm, dankjewel,’ zei Harold aarzelend.

Vervolgens stond de man op en haalde een kleine, maar scherp uitzijnde dolk uit zijn mantel. Geschrokken deinsde Harold achteruit, maar, vergeten dat hij vastzat aan de stoel, viel hij achterover.

De man negeerde het tafereel, zette de stoel weer overeind en sneed de touwen los. Harold wreef over zijn achterhoofd, waar nu een pijnlijke bult ontstaan was, en keek de man nieuwsgierig aan. Die ging op zijn beurt weer zitten en sprak op dezelfde toon als eerder, alsof er niets was gebeurd.

‘Aangezien je geen idee hebt wie ik ben, zal ik mezelf maar even voorstellen. Mijn naam is Coronus Valor en ik heers over Arkosa, een welvarend land met meer bergen dan inwoners. Ik neem aan dat je tientallen vragen hebt, maar helaas heb ik geen tijd om die allemaal te beantwoorden. Wel heb ik tijd om er drie te beantwoorden.’

Harold keek hem nuchter aan en dacht voor een lange tijd na. Hij hoorde de regen tegen het raam slaan. *Raar*, dacht hij, *hoe snel het weer verandert hier.*

‘Wie is Samuël Aldoran eigenlijk?’

Heer Coronus klapte vrolijk in zijn handen, bijna alsof hij deze vraag verwacht had. ‘Aldoran is een magiër – daar heb je wel van gehoord, neem ik aan? – die in Zabiwo woont. Hij probeert al een lange tijd mijn plan tegen te houden, wat ook de reden is dat er oorlog is.’

Harold knikte maar. ‘Waarom is deze stad verborgen achter een grot?’

‘Ah, dat is een uitstekende vraag!’ zei heer Coronus vrolijk. ‘Lang geleden probeerden magiërs Arkosa te vernietigen, omdat, volgens hen, de bron van magie zich hier bevindt. Het is natuurlijk nooit bewezen, en het waren alleen maar geruchten, maar dat is de reden dat mijn grootvader een geheime tunnel in de berg heeft gemaakt, die alleen toegankelijk is voor een persoon die magie bezit.’

Daar schrok Harold van. *Magie, ik?* ‘Je bedoelt dus te zeggen dat ik magie heb?’ Heer Coronus glimlachte. ‘Hoe heb je anders die tunnel weten te vinden? De deur verschijnt alleen voor magiërs, die hun eigen bloed moeten gebruiken om de tunnel te openen.’

Heer Coronus zuchtte en wreef over zijn slapen.

‘Oké, mijn laatste vraag. Wat is je plan met mij na dit gesprek? Ben ik vrij om te gaan?’ Harold wachtte in spanning af.

Opnieuw lachte heer Coronus; het was geen vrolijke, maar meer een hatelijke lach. ‘Je laten gaan, met alle informatie die je nu bezit? Denk je echt dat ik zo’n dwaas ben?’ Het laatste fluisterde hij, waardoor Harold doodsbang werd. Voorzichtig stond hij op en hij wilde naar de deur rennen. Maar hij kwam niet verder dan halver-

wege de kamer, want heer Coronus gooide zijn dolk en Harold Loran viel dood neer.

Heer Coronus genoot van het getik van de regen en het gieren van de wind. Het was een rustgevend geluid, en voor even maakte hij zich nergens druk om, zelfs niet om deze oorlog. Hij zag aan de klok dat het al na middernacht was, schreef nog wat op een perkament, en riep toen naar een bewaker die op de gang stond. Een paar tellen later stond deze in de kamer, en met een blik op het levenloze lichaam wist hij gelijk wat het bevel was.

‘Waar wil je het lijk gedumpt hebben, heer? Gewoon op de gebruikelijke plek?’ Heer Coronus knikte, en even later sleepte de bewaker met een paar anderen het lichaam van Harold Loran uit de werkkamer en sloot de deur, zodat Coronus Valor weer alleen was.

*

Meer dan honderden kilometers verderop schrok een twintigjarige jongen wakker, precies op hetzelfde moment dat Harold Loran gedood werd. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en vroeg zich af of het een droom was of de realiteit. Hij krabde over zijn blonde haar, dat tot aan zijn schouders groeide. Gabriël Rodrigues baadde in het zweet en keek naar zijn trillende handen.

Het bed waarin hij lag, was gemaakt van stro, en de kamer bestond verder uit niet meer dan een wastafel en een houten stoel. Hij bevond zich in een herberg die De Gevleugelde Hengst heette. De herberg stond in Zabiro, een van de meest welvarende landen in Aardtonius. Zabiro kende bijna geen armoede, maar zoals elk land had ook dit land zijn zwarte bladzijden. Gabriël had hier altijd graag meer over willen weten, maar telkens als hij ernaar vroeg, keken de oudere inwoners hem woedend aan en liet hij het maar rusten.

Het was een grijze, koude ochtend. Toen hij was aangekleed, ging

hij naar de gelagkamer, waar het, op een oudere man en de waard na, geheel verlaten was.

‘Gabriël, het werd eens tijd dat je wakker werd! We hebben veel dingen te doen.’ Hij keek op en zag dat de oude man naar hem wenkte. Gabriël sjokte naar hem toe en nam plaats op een stoel die de man naar achter geschoven had. ‘Sorry, ik had een nachtmerrie.’

‘En wat heb je deze keer gezien?’ De man zuchtte en dronk wat uit zijn beker.

‘Waarom ben je daarin geïnteresseerd?’ Gabriël trok een wenkbrauw op.

‘Herinner je niets meer van afgelopen nacht? Weet je überhaupt wel waarom we hier zijn?’

Gabriël balde zijn vuisten, maar hield zich in.

‘Natuurlijk herinner ik het me, vader. Wanneer komt hij?’

Zijn vader gebaarde met zijn vlakke hand dat hij rustig moest doen.

‘Alles op zijn tijd, jongen. Op de een of andere manier besluiten magiërs zelf wanneer ze komen en gaan.’ Gabriël knikte en keek naar de deur. Telkens als er iemand binnenkwam, keek hij even op, maar tot nu toe was het niet de persoon die ze nodig hadden. Gabriël herinnerde zich nog als de dag van gisteren hoe hij ontdekt had dat hij over magische krachten bezat. Wat heel raar was, omdat niemand van zijn familie die bezat. Hij had de gave om dingen die hij aanraakte te vermenigvuldigen. Dat was echter niet het meest verontwastende. Sinds een week, misschien al iets langer, had hij dromen. Hij kwam er eigenlijk bij stom toeval achter dat hij over vreemde krachten beschikte. Gabriël en zijn jongere zus Liza hadden, zoals wel vaker het geval was, een meningsverschil. Gabriël werd op een gegeven moment zo kwaad, dat hij een bezem oppakte om deze naar haar te gooien. Vervolgens hoorden ze iets op de grond vallen en tot hun grote verbazing lagen er opeens twee bezems in plaats van een.

Paulus Rodrigues, hun vader, had aangeboden om Gabriël te helpen de juiste persoon te vinden om hem te leren zijn gave te beheersen. Na ongeveer twee maanden zoeken, kwamen ze erachter dat ze niet zo ver hadden hoeven reizen, want de persoon die ze nodig hadden had al die tijd hier gewoond; op hem zaten ze nu te wachten. Gabriël had wel een vermoeden wie het zou zijn, maar hij kon het maar beter niet aan zijn vader vertellen, want die had geen idee dat zijn magische krachten al zo ver gevorderd waren.

Gabriël keek uit het raam en zag dat de mist wat was opgetrokken, waardoor er wat blauwe lucht zichtbaar werd. Her en der dwarrelden nog wat wolkjes, maar het zou waarschijnlijk ook vandaag een prachtige zonnige dag worden. Net toen hij dacht dat Samuël Aldoran niet meer zou komen, zag hij opnieuw de deur opengaan, waarna een jongeman een knap uitziende vrouw voor liet gaan. De jongeman had zwart haar en zag er gespierd uit. In de schede op zijn heup droeg hij een indrukwekkend zwaard. Zijn vader had hem blijkbaar ook gezien, want hij stond op en wuifde, zodat Samuël wist waar ze zaten. Even later zat hij tegenover Gabriël en keek hem nieuwsgierig aan. ‘Volgens je vader heb je magische krachten?’ Samuël had een strenge maar zachte stem, en hij vouwde zijn armen over elkaar.

‘Dat klopt,’ zei zijn vader. ‘We weten het nu ongeveer tweeënhalve maand. Laat maar zien wat je kan, Gabriël.’ Gabriël, die nerveus naar Samuël zat te kijken, schrok van alle aandacht. Hij zuchtte even, focuste zich op de beker die bij zijn vader stond, en niet veel later stond er een exacte replica van de beker; er zat zelfs water in. Het was even stil aan de tafel, toen zei Samuël: ‘Indrukwekkend. Je had het in je brief nog over iets anders, over dromen?’

Vlug, voordat zijn vader antwoord kon geven, zei Gabriël: ‘Ik heb

de laatste tijd hele realistische dromen. Ook komen er dromen voorbij over dingen die soms nog moeten gebeuren.’ Hij zag dat Samuël zijn mond opende, en vervolgens weer sloot. Toen zei hij: ‘Ik snap dat je je hier druk over maakt. Ik moet eerlijk zeggen dat dit niet zo heel vaak voorkomt.’

Gabriël trok nogmaals zijn wenkbrauw omhoog. ‘Wat bedoel je?’

Maar voordat Samuël kon antwoorden, ging de deur weer open; een vreemd uitziende man kwam binnen. De man – of het was meer een gedaante, vond Gabriël – was geheel gehuld in het zwart. Het was ineens doodstil in de gelagkamer.

De gedaante stond daar maar te staan, en hij ademde zwaar, alsof het erg veel moeite kostte. Plotseling stond Samuël op en riep tegen de mensen: ‘Verlaat onmiddellijk de herberg!’

‘Mijn klanten, mijn klanten!’ jammerde de waard; maar echter één blik van Samuël deed hem het zwijgen toe, en de waard volgde de wegrennende mensen. Nu waren alleen nog de gedaante, Gabriël, zijn vader en Samuël Aldoran in de herberg.

‘Gabriël, zorg dat je vader in veiligheid is en kom daarna terug om mij te helpen, oké?’ Gabriël knikte, en nadat hij zijn vader boven had gebracht, rende hij terug om Samuël te helpen.

De gedaante hield een pikzwart zwaard in zijn met zwarte handschoenen gehulde handen. Toen hij de gelagkamer binnenkwam lag Samuël bewusteloos op de grond, met een blauw oog en een bloedende arm. Gabriël nam een diepe teug lucht en liep op de gedaante af. Maar nog voordat hij zelfs iets kon doen, zag hij een zwaard door de lucht snijden en voelde hij de scherpe punt zijn buik in gaan. Bloed stroomde uit zijn mond, en nog voordat hij de grond raakte, was Gabriël Rodrigues dood.

Hoofdstuk 2

Er was inmiddels honderd jaar verstreken. Arkosa was verslagen door Zabirow, dat hulp had gehad van Elfodia. Elfodia was een land dat vlak onder Arkosa lag en bewoond werd door de mysterieuze elfen. Elfen hadden de gave om in de toekomst, in het verleden en in het heden te kijken. Elfodia bestond al meer dan vijfhonderd jaar en was daarmee het oudste land van Aardtonius.

De oorlog was bloederig tot een einde gekomen. Tienduizenden soldaten, duizenden onschuldige burgers en nog eens honderden wezens – van trollen tot reuzen, ze vochten allemaal mee – vonden de dood. Samuël Aldoran, precies zoals de profeten het voorspeld hadden, had gevochten tegen Coronus Valor. De profetie luidde destijds: ‘Wanneer de maan op haar volst is, zullen er twee mensen sterven.’

Samuël – die de krachten van de natuur bezat – was geobsedeerd door die profetie en probeerde uit alle macht te voorkomen dat hij zou sterven. Maar de profetie was uitgekomen: Samuël werd in zijn hart gestoken door Coronus Valor en stierf, nadat hij met zijn laatste ademteug nog de keel van Coronus Valor had doorgesneden.

Sinds die dag was er vrede in heel Aardtonius, maar bijna iedereen vreesde Arkosa, dat uit de schaduwen van haar verleden probeerde te komen. De inwoners waren bang dat er een nieuwe oorlog zou komen, die mogelijk het einde van Aardtonius zou betekenen. Arkosa was tegenwoordig een land dat snakte naar een heerser. Nu werd het land geregeerd door de twee rijkste inwoners van het land, maar niet met veel succes; er werd geplunderd, huizen werden in brand gestoken en inwoners werden zonder reden gedood.

Echter, op de eerste dag van het nieuwe jaar, sneeuwvlokken wa-

ren al een paar dagen aan het vallen, werd er een kind geboren. De gelukkige ouders wisten niet wat ze overkwam. Ze hadden het heel vaak geprobeerd, en bijna de hoop opgeven toen, halverwege de zomer, de vrouw zwanger werd. Ze kregen een jongen en noemden hem Reagas.

Reagas Gabor was een stille baby. Zelden moest hij huilen, en wanneer hij toch huilde, was hij makkelijk te troosten. Hij kende echter geen makkelijke kindertijd. Reagas werd vaak gepest door leeftijdsgenoten, omdat hij niet van dezelfde dingen hield als de andere jongens. Ook waren de andere jongens jaloers op hem, omdat hij altijd de meeste aandacht kreeg van de meisjes in het dorp waar hij woonde. Dit dorp heette Voros, vernoemd naar Coronus Valor. Het was een klein dorp, zo'n dorp waar iedereen de achterdeur openliet, en je kon maar beter geen geheimen hebben, want dat kwam je duur te staan. Er waren een slager, een boer, een bakker en een smid, allemaal op een steenworp afstand van elkaar. Reagas was meestal te vinden net buiten het dorp.

Zijn grote droom was om ooit heerser van dit rommelige land te worden, maar hij wist dat het volk nooit iemand uit een arm gezin zou accepteren, want dat was het gezin Gabor. Zijn vader werkte in een van de vele mijnen die Arkosa bezat en verdiende maar net genoeg om voor het eten te zorgen. Zijn moeder daarentegen had het iets beter voor elkaar: zij werkte als schoonmaakster voor een rijk persoon, en dat verdiende vrij goed. Reagas zuchtte en schopte met zijn versleten schoen tegen een steentje, dat aardig ver kwam. Het was officieel lente, maar het leek alsof de winter nog geen afscheid kon nemen. De sneeuw smolt langzaam weg en de afgelopen dagen was het nog altijd ijskoud. Hij probeerde ook een steentje bij te dragen door potten en pannen te poetsen bij de bakker, de slager te helpen met de vleesverkoop, en ook de boer liet hij niet in de steek, door alle koeien op tijd te melken en dagelijks eieren te rapen.

Naarmate Reagas ouder werd, kreeg hij in de gaten dat hij anders was dan de andere inwoners van het dorp. Hij ontdekte dat hij magische krachten bezat. Een paar maanden lang probeerde hij zijn krachten geheim te houden, want in Voros was het verboden om magie te bezitten. Maar een jaar nadat hij zijn krachten had ontdekt, waren die zo sterk geworden dat hij ze niet meer kon verbergen voor de rest van het dorp. Reagas bezat de gave om te kunnen vliegen, en hij kon ook gedachten lezen van iedere persoon die voorbijliep, wat soms een voordeel was, maar vaak een vloek.

Hij was inmiddels twintig jaar en hij werd naar een leermeester gestuurd. Om zijn krachten onder controle te krijgen, hadden zijn ouders gezegd, maar hij wist dat het een andere reden had: ze wilden hem niet meer in de buurt hebben, omdat hij een magiër was.

Zijn leermeester was een strenge oude man, die met een wandelstok liep. Als Reagas z'n best niet deed, sloeg de oude man hem totdat zijn arm rood en gevoelloos werd. De eerste jaren waren zwaar en hij wilde bijna opgeven. Bijna.

Op een mooie zomerse dag kwam er een jonge vrouw binnen. Ze laptte de ramen en maakte elke dag de vloeren schoon. De vrouw had lang zwart haar, op haar beide wangen sproetjes, grijze ogen en een zongebruinde huid. Reagas wist niet hoe ze heette, maar sinds haar binnenkomst, was hij op slag verliefd geworden. Dagen gingen in een roes voorbij, en begonnen langzaam in weken te veranderen. Pas halverwege de herfst durfde hij zichzelf voor te stellen. Reagas liep met een nerveuze ademhaling naar de werkkamer van zijn leermeester. Voorzichtig opende hij de deur en hij zag dat de vrouw op haar knieën de vloer zat te boenen. Ze had hem pas in de gaten toen hij per ongeluk haar emmer omstootte. Een golf van verontschuldigingen kwam uit zijn mond, maar de jonge vrouw keek hem alleen maar glimlachend aan. Behendig stond ze op en ze stak haar hand uit. 'Roselinde Ferra, en jij bent?'